

Trīs mērķi, kas jūs vadīs

Prezidents Tomass S. Monsons
pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Jūsu ietekme sniedzas tālāk par jums pašām un jūsu mājām un aizsniedz citus visapkārt pasaulei.

Šajā vakarā mūsu dvēseles tika iedvesmotas. Mēs tikām svētīti ar skaistu mūziku un iedvesmotiem vēstījumiem. Tā Kunga Gars ir šeit.

Māsas Džūlija Beka, Silvija Alreda, Barbara Tompsone — paldies jūsu mīļajām mātēm un tēviem, jūsu skolotājiem, jūsu jauniešu vadītājiem un citiem, kuri pamanīja jūsu potenciālu.

Pārfrāzējot domu:

*Meitenes vērtība nav zināma,
Ir jāvēro un jāgaida;
Bet katra cēla sieviete,
Reiz bija maza meitene.¹*

Tā man ir liela privilēģija būt kopā ar jums. Es apzinos, ka papildu jums, kas esat sanākuši Konferenču centrā, ir daudzi tūkstoši, kuri skatās un klausās notiekošajā caur satelīta pārraidi.

Runājot ar jums, es saprotu, ka esmu mazākumā kā vīrietis, un tādēļ man jābūt uzmanīgam savos izteikumos! Man prātā nāk kāds vīrietis, kurš iegāja grāmatnīcā un lūdza darbiniecei — sievietei — palīdzību: “Vai jums ir grāmata, kura saucas *Vīrietis, sievietes saimnieks?*” Darbiniece paskatījās viņam tieši acīs un sarkastiski teica: “Skatieties fantastikas nodaļā!”

Es jums šovakar apgalvoju, ka es cienu jūs, Baznīcas sievietes, un esmu pietiekami zinošs, lai citētu Viljamu R. Vollesu, ka “rokas, kas šūpo šūpuli, ir rokas, kas valda pār pasauli”.²

1901. gadā prezidents Lorencs Snovs teica: „Sieviešu palīdzības biedrības locekles ir...palīdzējušas tiem, kuriem ir bēdas, viņas ir apvijušas savas mīlošās rokas ap bāreņiem un atraitnēm un saglabājušas sevi pasaules neaptraipītas. Es varu liecināt, ka pasaulē nav šķīstākas un dievbijīgākas sievietes kā tās sievietes, kuras ir Sieviešu palīdzības biedrības locekles”.²

Tāpat kā prezidenta Snova laikā, arī šeit un tagad ir jāveic apmeklējumi, jādalās priekā un jāpabaro izsalkušie. Vērojot šodienas Sieviešu palīdzības biedrību, būdams pagodināts ar privilēģiju jūs uzrunāt, es vēršos pie mūsu Debesu Tēva pēc viņa dievišķās vadības.

Tādējādi es esmu sajutis, ka katrai Sieviešu palīdzības biedrības loceklei visā pasaulē ir jāsasniedz trīs mērķi:

1. Centīgi studēt.

2. Dedzīgi lūgt.

3. Kalpot ar prieku.

Apdomāsim katru no šiem mērķiem. Pirmkārt, **centīgi studēt**. Pasaules Glābējs norādīja: “Meklējiet labākajās grāmatās gudrības vārdus; meklējiet zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību.”⁴ Viņš piebilda: “Pētījiet rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!”⁵

Svēto Rakstu studēšana palīdzēs mūsu liecībām un mūsu ģimenes locekļu liecībām. Mūsu bērni šodien aug, dzirdot balsis, kas mudina pamest to, kas ir labs, un tā vietā nodoties pasaules priekiem. Ja vien viņiem nav nostiprināts pamats Jēzus Kristus evaņģēlijā, liecība par patiesību un apņemšanās dzīvot taisnīgi, šīs ietekmes viņus var viegli iespaidot. Mūsu pienākums ir pasargāt un atbalstīt viņus.

Līdz pat bīstamai pakāpei mūsdienās bērnus aizvien vairāk izglīto plašsaziņas līdzekļi, ieskaitot internetu. Ir izpētīts, ka Amerikas Savienotajās Valstīs bērni vidēji četras stundas ikdienā skatās televīziju, kuras programmas ir pilnas ar vardarbību, alkohola un narkotiku lietošanu un seksuālu saturu. Bez šīm četrām stundām vēl klāt nāk filmu skatīšanās un video spēles.⁶ Un šāda statistika ir līdzīga arī citās attīstītās valstīs. Televīzijas, filmu un citu plašsaziņas līdzekļu vēstījumi bieži ir pilnīgi pretēji tādiem, kādus mēs vēlamies, lai mūsu bērni pieņem un novērtē. Mūsu pienākums ir ne tikai mācīt viņiem ticībā un doktrīnā kļūt veseliem, bet arī palīdzēt palikt tādiem, par spīti ārējiem spēkiem, ar kuriem nāktos sastapties. Tas no mums prasīs daudz laika un pūles — un, lai palīdzētu citiem, mums pašiem ir nepieciešama garīga un morāla drosme nepadoties visur redzamajam ļaunumam.

Mēs dzīvojam laikā, par kuru runāts 2. Nefija 9. nodaļā:

“Ak, cik viltīga ir ļaunā iecere! Ak, cilvēku iedomība un vājība, un muļķība! Kad viņi ir mācīti, viņi domājas gudri esam, un viņi neklausā Dieva padomam, jo viņi to atliek malā, domādami, ka viņi paši zina, tāpēc viņu gudrība ir muļķība un tā nedod tiem labumu. Un viņi ies bojā.

Bet būt mācītam ir labi, ja paklausā Dieva padomiem.”⁷

Ir nepieciešama drosme, lai par spīti pasaules izsmieklam turētos cieši pie mūsu standartiem. Prezidents Dž. Rūbens Klārks jaunākais, Augstākā prezidija loceklis, pirms daudziem gadiem teica: “Ir bijuši gadījumi, kad tie, kas domā, ka ir ticīgi, . . . ir jutušies, ka, lai, liecinot par savu pārliecību neizsauktu uz sevi neticīgo kolēģu izsmieklus, viņiem ir vai nu jāpārveido, vai nepilnīgi jāskaidro tas, kam viņi tic, jānodala sevi no tā vai pat jāizliekas, ka to ir atmetuši. Tā rīkojas liekuļi.”⁸

Nāk prātā spēcīgie panti no Jaunās derības otrās vēstules Timotejam, 1. nodaļa 7. un 8. pants:

“Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.

Tad nu nekaunaties liecināt par mūsu Kungu.”

Bez mūsu garīgo jautājumu studēšanas ir svarīgas arī laicīgās mācības. Bieži nākotne ir nezināma; tāpēc mums ir nepieciešams sagatavoties nedrošībai. Statistika rāda, ka dažkārt vīra slimības vai nāves dēļ, vai arī ekonomisku apstākļu dēļ jūs varat atrasties finansiālā apgādnieka lomā. Dažas no jums jau pilda šo lomu. Es mudīnu jūs tiekties pēc izglītības — ja jūs to jau nedarāt vai neesat darījušas — lai tad, ja apstākļi to prasītu, jūs būtu gatavas apgādnieka lomai.

Studējot un mācoties attīstīsies jūsu talanti. Jūs būsit spējīga labāk palīdzēt savai ģimenei mācībās, un jums būs dvēseles miers, zinot, ka esat gatava varbūtībām, ar kurām dzīvē var nākties sastapties.

Es atkārtāju: **Centīgi studēt.**

Otrais mērķis, kuru es vēlos minēt: **Dedzīgi lūgt.** Tas Kungs noteica: “Lūdz vienmēr, un Es izliešu Savu Garu pār tevi, un liela būs tava svētība”.⁹

Iespējams, nekad agrāk mums nav bijusi lielāka vajadzība lūgt un mācīt savas ģimenes locekļus lūgt. Lūgšana ir aizsardzība pret kārdinājumiem. Dedzīgo un izjusto lūgšanu dēļ mēs varam saņemt vajadzīgās svētības un izturēt vajadzīgo, lai dzīvotu taisnīgi šajā sarežģītajā un izaicinošajā ceļojumā, ko mēs saucam par mirstību.

Mēs varam mācīt lūgšanas svarīgumu mūsu bērniem un mazbērniem gan vārdos, gan ar piemēru. Es pastāstīšu jums par stundu, kurā tiek mācīts ar piemēru, kas aprakstīts kādas mātes vēstulē attiecībā par lūgšanu. “Dārgais prezident Monson, dažreiz es nezinu, vai es kā uzlaboju savu bērnu dzīvi. Kā vientuļā māte es strādāju divos darbos, lai *savilktu galus*, un dažreiz, atnākot mājās, ir juceklis, tomēr es neatmetu cerību.”

Vēstules turpinājumā viņa apraksta, kā viņa kopā ar saviem bērniem skatījās vispārējo konferenci, kurā es runāju par lūgšanu. Viņas dēls izteicās: “Māt, tu jau to mums esi mācījusi.” Viņa jautāja: “Ko tu ar to domā?” Viņas dēls atbildēja: “Nu, tu mums esi mācījusi lūgt un rādījusi mums kā, bet vienu vakaru es ienācu tavā istabā, lai pajautātu kaut ko, un atradu tevi uz ceļiem lūdzam Debesu Tēvu. Ja Viņš ir svarīgs tev, Viņš būs svarīgs man.” Vēstules beigās bija rakstīts: “Es pieļauju, ka nekad nevar zināt kādu ietekmi jūs atstājat uz bērnu, līdz brīdim, kad bērns vēros jūs pašu darām to, ko jūs centāties viņam iemācīt.”

Pirms dažiem gadiem, tieši pirms došanās prom no Soltleiksitijas, lai apmeklētu gadskārtējo Amerikas skautu sanākumi Atlantā, Džordžijā, es nolēmu paņemt līdzī pietiekami daudz žurnāla New Era kopijas, lai es varētu iedot šo lielisko publikāciju skautu amatpersonām. Kad es ieradās viesnīcā Atlantā, es atvēru žurnālu saini. Es ieraudzīju, ka mana sekretāre neizskaidrojamu iemeslu dēļ ir ielikusi manā sainī divus liekus jūnija izdevumus, kura tēma ir tempļa laulības. Es atstāju divas kopijas viesnīcas numurā un, kā plānots, izdalīju pārējās.

Sanāksmju pēdējā dienā man nebija vēlmes apmeklēt paredzētās brokastis, bet radās nepārvarama sajūta, ka jāatgriežas savā istabā. Ienākot istabā, zvanīja telefons. Zvanītāja bija Baznīcas locekle, kura bija dzirdējusi, ka esmu Atlantā. Viņa iepazīstināja ar sevi un jautāja, vai es varētu dot svētību viņas desmitgadīgai meitai. Es labprāt piekritu, un viņa norādīja, ka viņa, viņas vīrs, meita un dēls nekavējoties ieradīsies manā viesnīcas istabā.

Kamēr es gaidīju, es lūdzu Dievu pēc palīdzības. Sanāksmes troksnis tika aizstāts ar miera sajūtu, kas pavada lūgšanu.

Tad atskanēja klauvējiens pie durvīm, un man bija privilēģija satikt labo ģimeni. Desmitgadīgā meitene staigāja ar kruķu palīdzību. Vēzis bija prasījis viņas kreisās kājas amputāciju — tomēr viņas seja bija starojoša, viņas uzticēšanās Dievam — nesatricināma. Tika dota svētība. Māte un dēls noietās ceļos blakus gultai, kamēr mēs ar tēvu uzlikām rokas uz mazās meitas galvas. Mēs tikām Dieva Gara vadīti. Tā spēks mūs darīja pazemīgus.

Es jutu asaras ritam pār maniem vaigiem un krītam uz manām rokām, kas bija uzliktas uz šī skaistā Dieva bērna galvas. Es runāju par mūžīgajiem priekšrakstiem un ģimenes paaugstināšanu. Tas Kungs iedvesa man mudināt šo ģimeni apmeklēt Dieva svēto templi. Svētības došanas beigās es uzzināju, ka tika plānots šāds apmeklējums. Tika uzdoti jautājumi par templi. Es nedzirdēju debesu balsi, nedz es redzēju vīziju. Tomēr manā prātā skaidri ienāca vārdi: “Atsaucies uz *New Era*.” Es paskatījos uz galdiņa, un tur bija divi *New Eras* tempļa izdevuma eksemplāri. Viens eksemplārs tika iedots meitai un otrs viņas vecākiem. Mēs apskatījām tos kopā.

Ģimene atvadījās, un atkal istaba bija klusa. Pateicības lūgšana nāca viegli, un vēlreiz tika pieņemts lēmums vienmēr ietvert lūgšanu kā daļu no dzīves.

Manas mīļās māšas, nelūdziet pēc uzdevumiem, kas saskan ar jūsu dotībām, bet lūdziet pēc dotībām, kuras jums palīdzēs paveikt jūsu uzdevumus. Tad jūsu veiktais uzdevums nebūs nekāds brīnums, bet jūs pašas būsit brīnums.

Dedzīgi lūdziet.

Visbeidzot, **kalpot ar prieku**. Jūs esat varens virzītājspēks uz labu, kas ir viens no visspēcīgākajiem visā pasaulē. Jūsu ietekme sniedzas tālāk par jums pašām un jūsu mājām un aizsniedz citus visapkārt pasaulei. Jūs esat sasniegušas savus brāļus un māšas pāri ielai, pāri pilsētām, pāri nācijām, pāri kontinentiem, pāri okeāniem. Jūs iemiesojat Sieviešu palīdzības biedrības moto: “Mīlestība nekad nebeidzas.”

Protams, jums ir iespējas kalpot. Nav šaubu, ka brīžiem jūs saskatāt tik daudz šādu iespēju kalpot, ka varat justies rūpju pārņemtas. Kur jūs sāksit? Kā jūs to visu izdarīsiet? Kā jūs no visām saskatītajām vajadzībām izvēlēsities, kur un kā kalpot?

Bieži neliela kalpošanas darbība ir viss, kas ir nepieciešams, lai paceltu un svētītu citus: jautājums par cilvēka ģimeni; ātri uzmundrinājuma vārdi; patiens kompliments; maza pateicības zīmīte; īss telefona zvans. Ja mēs esam vērīgi un zinoši un ja mēs darbojamies pēc iedvesmas, ko sajūtam, mēs varam paveikt daudz laba. Dažreiz, protams, ir nepieciešams daudz vairāk.

Nesen es uzzināju par mīlošu kalpošanu, ko saņēma māte, kad viņas bērni bija ļoti mazi. Viņa regulāri cēlās nakts vidū, lai rūpētos par savu mazuļu vajadzībām, kā jau mātes to dara. Bieži viņas draudzene un kaimiņiene pāri ielai nākamajā dienā nāca un teica: “Nakts vidū es redzēju tev ieslēgtu gaismu, un es zinu, ka tu bijī nomodā ar saviem bērniem. Es paņēmu viņus uz savām mājām uz dažām stundām, un tu nosnauudies.” Šī pateicīgā māte teica: “Es biju tik pateicīga par viņas laipno piedāvājumu, un tikai pēc tam,

kad tas bija noticis vairākas reizes, es sapratu, ka, ja viņa bija redzējusi nakts vidū iedegtas manas gaismas, tad tikai tāpēc, ka pati bija nomodā ar kādu no saviem bērniem, un viņai bija nepieciešams nosnausties tik pat, cik tas bija vajadzīgs man. Viņa sniedza man lielisku mācību, un kopš tā laika es cenšos būt tikpat vērīga, kā bija viņa, meklējot iespējas kalpot citiem.”

Ir neskaitāmas kalpošanas darbības, ko veikušas daudzas Sieviešu palīdzības biedrības apmeklējošās māsas. Pirms dažiem gadiem es dzirdēju par divām māsām, kuras palīdzēja skumjai atraitnei Andželai, mana brālēna mazmeitai. Andželas vīrs un viņa draugs brauca ar sniega motociklu un tika sniega nogrūvuma aprakti, un nosmaka. Katrs no tiem atstāja sievu gaidībās—Andželas gadījumā, tas bija viņu pirmais bērns, otrajā gadījumā — sievu, kura ne tikai gaidīja mazuli, bet kurai jau bija mazs bērns. Andželas vīra bērēs bīskaps teica, ka, izdzirdot par traģisko nelaiemes gadījumu, viņš nekavējoties devies uz Andželas māju. Tikpat ātri pēc viņa ierašanās atskanējis durvju zvans. Durvis tika atvērtas, un tur stāvēja divas Andželas apmeklējošās māsas. Bīskaps teica, kā noraudzījies, cik patiesi viņas izrāda Andželai savu mīlestību un līdzjūtību. Šīs trīs sievietes raudāja kopā, un bija redzams, ka šīs divas jaukās apmeklējošās māsas ļoti rūpējas par Andželu. Kā to, iespējams, spēj tikai sievietes, viņas maigi norādīja — bez lūguma saņemšanas — kādu palīdzību viņas sniegs. Bija acīm redzams, ka viņas būs gatavas palīdzēt tik ilgi, cik Andželai tas būs nepieciešams. Bīskaps izteica savu lielo pateicību, zinot, ka nākamajās dienās viņas būs reāls mierinājuma avots.

Šādas mīlestības un līdzjūtības rīcību brīnišķīgās Baznīcas apmeklējošās māsas atkāro vēl un vēl — lai gan ne vienmēr šādās dramatiskās situācijās, bet tomēr neviltoti.

Es uzslavēju jūs, kas ar mīlestību rūpējaties un līdzjūtīgi attiecaties, apgērbjat kailo un pabarojat izsalkušo, un izmitināt bezpajumtnieku. Tas, kurš ievēro baloža krišanu, ievēros šādu kalpošanu. Vēlme pacelt, gatavība palīdzēt un graciozitāte sniegt, nāk no mīlestības pilnas sirds. **Kalpojiet ar prieku.**

Mūsu mīļotais pravietis, tieši prezidents Gordons B. Hinklijs, par jums teica: “Dievs sievietē ir ielicis kaut ko dievišķu, kas izsaka sevi klusā spēkā, elegancē, mierā, labsirdībā, tikumībā, patiesībā, mīlestībā.”¹⁰

Manas mīļās māsas, lai mūsu Debesu Tēvs svētī katru no jums, precētu vai neprecētu, jūsu mājās, jūsu ģimenēs, jūsu dzīvē — ka jūs varat izpelnīties lieliskus pasaules Glābēja sveicienus: “Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps.”¹¹ Par to es lūdzu, svētīdams jūs un arī dārgo Džeimsa E. Fausta sievu, viņa mīloti Rutu, kas šovakar sēž pirmajā rindā un viņu ģimeni, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. "Nobody Knows What a Boy Is Worth," no *Best-Loved Poems of the LDS People*, izd. Jack M. Lyon un citi (1996), 19.
2. "The Hand That Rocks the Cradle Is the Hand That Rules the World," no *The World's Best-Loved Poems*, comp. James Gilchrist Lawson (1955), 242.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, izd. Clyde J. Williams (1984), 143.

4. M&D 88:118.

5. Jāņa 5:39.

6. American Academy of Pediatrics, "Television and the Family," 1, www.aap.org/family/tv1.htm.

7. 2. Nefija 9:28–29.

8. "The Charted Course of the Church in Education" (uzruna vasaras Semināra, Institūta un Baznīcas skolas skolotāju institūtā Aspen Grove, 1938. g. 8. aug.), no James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 sējumi. (1965–75), 6:52.

9. M&D 19:38.

10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 387.

11. Mateja 25:21.